

És casa meva

Dll, 23/11/2020 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Avui l'alegria ha estat majúscula! Al Casal Arrupe, ens ha vingut a visitar en K. En veure'l - respectant les distàncies marcades per la pandèmia- tots l'hem saludat efusivament i li hem dit com ens alegrava que hagués tornat a visitar-nos. La seva resposta sorgida des del cor ha estat clara i sincera, emocionant per tots: **És casa meva!**

Qui no anomenaria *casa seva* aquell espai en el qual ha viscut un temps i ha ajudat a vestir i omplir de vida, en el qual ha cuinat, netejat, ha conviscut amb d'altres persones, s'ha sentit acollit i cuidat! És casa meva! Com ara és casa seva la de la família d'acollida on ha tingut la sort d'anar per a poder continuar endavant. Com és casa seva la de l'O. que des de fa dos mesos viu amb nosaltres. Casa meva... la importància de sentir-se esperat, acompanyat, segur i protegit, la necessitat de sentir-se estimat perquè sí, simplement perquè s'és persona i la persona té un valor absolut; i sols una altra persona des de l'escolta, l'amor i la tendresa, la pot ajudar a sanar de les seves ferides i a superar les pors i tristors.

Molts d'aquestes joves i famílies fugen de la fam, del maltractament i la violència, dels conflictes bèl·lics, de la desesperació de no veure cap futur... Ningú marxa sobtadament de la seva terra per gust; ningú abandona a aquells qui estima, ni deixa enrere allò conegut - per dolent que sigui - per una promesa incerta de llibertat, per rumors de millors condicions de vida en d'altres territoris on a l'hora de veritat es topen amb el mur del rebuig. Si marxen és per desesperació, arriscant les seves vides durant llargs trajectes de mort perquè d'allà on venen ja no en tenen de vida. Per això tenen el dret -tot i que sovint no saben l'abast del significat d'aquesta paraula, *dret*, que nosaltres fem servir sense donar-li la categoria que es mereix- de cercar noves oportunitats per a ells i les seves famílies. Somien en poder descansar i confiar en el braços d'altres societats, d'altres persones que els hem dit que els acolliríem. Però ho dèiem de veritat? Caldrà que revisem què signifiquen mots com dignitat, respecte, vida, acollida, igualtat de drets, justícia... perquè estimar no es fa realitat en frases i paraules sinó en fets reals de vida i de veritat. Sinó, quin sentit té estimar?

Quan ara fa sis mesos com a família des de Migrastudium van proposar-nos anar una mica més enllà de les classes de castellà amb persones migrades, i col·laborar en el projecte **Xarxa**

d'Hospitalitat <http://www.migrastudium.org/projectes/xarxa-hospitalitat> no ho vàrem dubtar. Posar en marxa la Comunitat d'Hospitalitat del Casal Arrupe ha estat tot un repte per a tots aquells que voluntàriament hi participem i el sentim nostre. Ha estat tota una suma de bondats i solidaritats que s'han multiplicat a mesura que passaven els dies i apareixien noves necessitats. Es tractava d'oferir un sostre i una llar de convivència a alguns dels joves migrats i persones sol·licitants d'asil, que ja de per si viuen en situació de fragilitat i vulnerabilitat i, que amb l'estat d'alarma de la pandèmia, veien com la seva situació s'agreujava i podien acabar tenint el carrer i la fosca nit per sostre un altre cop. Com a ciutadans se'ns demanava que ens tanquéssim a casa, però per a més d'una persona la pregunta era i continua essent: en quina casa? Llavors, com tancar la porta de casa a ningú?

Hospitalaris... però després de posar nom a rostres fins aleshores desconeguts i que no eren més que un mer número estadístic... Després de compartir l'àpat, d'escoltar les seves històries, de somiar amb ells escenaris molt millors dels que procedeixen, de compartir excursions, jocs de taula, cinema ... em pregunto: qui acull a qui? Qui és hospitalari amb qui?

Com ens recorda el Papa Francesc a la seva encíclica **Fratelli Tutti** *els que emigren han de separar-se del seu propi context d'origen i amb freqüència viuen un desarrelament cultural i religiós (...) Les migracions estan afectades per una pèrdua d'aquest sentit de la responsabilitat fraterna (...) A l'amor no li importa si el germà ferit es de aquí o de allà. Perquè és l'amor que trenca les cadenes que ens aïllen i separen, tendint ponts d'amor que ens permetran construir una gran família on tots podrem sentir-nos a casa (...) Amor que sap de compassió i de dignitat.*